

Разбира се, че самитѣ обстоятелства бѣха такива, щото азъ трѣбваше да се съглася. Повикахъ момцитѣ и рекохъ имъ:

— Азъ ви давамъ дозволение да идете на Сръдна гора, но моля ви се да не говорите никому де сте ме оставили и на коя страна съмъ отишелъ. . . Който иска да иде съ байрактарина ми, то нека се отдѣли на страна.

Отдѣлиха се шесть души. Простихме се.

Презъ тая нощъ ние едвамъ можахме да преминеме 300 крачки: вѣтърътъ ни носѣше по своята воля и обаряше ни твърде често. Около зора ние намѣрихме една праздна кошара, въ която наидохме временно спокойствие. Накладохме огънь, огрѣхме се и поразвеселихме се. Вечерта времето се пооправи и ние тръгнахме напредъ. Преминахме презъ четири села, които сж: Козосмодие, Твърдица, Жомали и Терзобжзъ. Презъ деня проседѣхме надъ Бинкозъ-боазъ. На другия день ние преминахме презъ турското село Чочовене, презъ Дермендере, презъ Алтъново и най-после презъ Чеирлии. Изъ последното село вземахме малко брашно.

Презъ деня проседѣхме въ Чикменската кория, а вечерта преминахме покрай Сливенъ. Излѣзохъ на Сливенската планина, която се нарича Българка или Дивешка усойна, или Тънки рътъ. Известихъ моитѣ сливненски приятели де се намирамъ, и помолихъ ги да дойдатъ да се видиме. Дойдоха нѣколко души и донесоха ми ракия, хлѣбъ и прѣсна скабрица (скуприи).

Азъ знаехъ, че при Чернитѣ камъни има една дупка и намислихъ да се скрия въ нея. Тамъ проседѣхме около 20 деня; а после отидохме на Рамадана, дето бѣхъ презимувалъ и